

Odpad

Hrabala som nohami do zlatistého listia a zrazu kopnem do plechovky. O 5 minút ďalšia plechovka. Bolo to strašné. „Veď tieto lesy majú byť čisté, ale nie sú!“ Hneď ráno som o tom napísala článok v redakcii. V tom sa pred mojím stebom objavil Peter. „Fíha! Lindsay tak toto bude mať šťavu! Veď v koši máš šesť pohárikov od kávy. O čom je to tento raz?“ Všetko som mu to dopodrobna opísala. Nemôžem to nechať tak. Zoberiem baterku a idem. Vtom je počuť šuchot listia. Obrátila som sa aj s baterkou do prázdnoty a zasvietila som. Bol to malý rozkošny Nemecký ovčiak. Volal sa Georgie. „Je to policajný pes! A šteniatko také rozkošné.“ Hodilo sa mi, lebo Georgie mal úžasný čuch. Páchatela, čo vyhadzuje odpadky, sme hľadali spolu. No pošmykla som sa oľša od vína. Bol predo mnou prúd rieky a unášal ma jeden a pol kilometra. Georgie za mnou utekal odušu, no dobehol ma. Zastavili sme, keď sme pred nami uvideli veľký stroj. Prenášal jednu kopu odpadkov na druhú. Keď mi zmizol z dohľadu bola predo mnou už len obrovská kupa odpadkov. „SKLADKA!“ Potom som sa rozbehla za strojom, lebo bolo jasné, že je tam páchatel. Postavila som sa pred stroj a dúfala, že zastaví. Počula som svoj tlkot srdca. Zrazu bolo hrobové ticho. Myslela som si, že som v nebi. No bol to stroj. Zastavil. Zavolať som policia a tí ho chytili. Ja som o tomto všetkom napísala článok v novinách a bol veľmi slávny. Georgieho si zbrali na polícia a bol veľmi šikovný. Často ho chodím navštevovať. Dúfam, že sa mi takáto príhoda podarí napísať ešte raz.